

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 290/2021-57

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti tiba, a. s., Gorkého 4, Bratislava, IČO 36 727 652, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Martin Bednárík, s. r. o., Námestie Ľ. Štúra 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Martin Bednárík, LL.M., proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Cob 129/2020-135 z 12. novembra 2020 takto

rozhodol:

1. Uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Cob 129/2020-135 z 12. novembra 2020 **boli porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Cob 129/2020-135 z 12. novembra 2020 **zrušuje a vec mu vracia** na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Košiciach **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **460,90 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. januára 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto nálezu. Napadnuté uznesenie navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie, priznať jej finančné zadosťučinenie

v sume 500 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom. Uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 290/2021-15 z 13. júla 2021 bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že návrhom z 31. júla 2020 sa sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne pred začatím konania vo veci samej domáhala nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by okresný súd zakázal [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“ alebo „zúčastnená osoba“), do právoplatného skončenia konania vo veci samej nakladať s tam bližšie špecifikovanými nehnuteľnosťami v jej vlastníctve a prikázal žalovanej zdržať sa odstúpenia od zmluvy o nájme nehnuteľností s následnou možnosťou jej kúpy č. [REDAKOVANÉ] z 15. augusta 2008 v znení neskorších dodatkov a súčasne uložil sťažovateľke povinnosť podať v lehote troch mesiacov od doručenia uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia žalobu o nahradenie prejavu vôle žalovanej ako prevádzajúcej uzatvoriť so sťažovateľkou ako nadobúdateľkou kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bude prevod vlastníckeho práva k tam konkretizovaným nehnuteľnostiam.

3. Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) návrh sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol uznesením č. k. 35 Cb 37/2020-91 z 25. augusta 2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 35 Cb 37/2020-125 z 25. septembra 2020 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“). Konštatoval, že sťažovateľka neosvedčila potrebu neodkladnej úpravy pomerov strán, pričom svoje tvrdenie o úmysle žalovanej scudziť predmet lízingu nepodporila žiadnym konkrétnym konaním žalovanej.

4. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pričom sa stotožnil s jeho záverom o neosvedčení potreby neodkladnej úpravy pomerov strán. Svoj záver, že nariadenie neodkladného opatrenia nie je v danom prípade nevyhnutné, odôvodnil skutočnosťou, že vo veci tých istých strán sporu bolo uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 33 Cb 110/2019-11 z 20. decembra 2019 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 4 Cob 63/2020-16 zo 17. júla 2020 nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bolo žalovanej zakázané nakladať s nehnuteľnosťami, ktoré majú byť predmetom tohto neodkladného opatrenia. Sťažovateľke bola súčasne uložená povinnosť podať v stanovenej lehote žalobu vo veci samej o nahradenie prejavu vôle žalovanej, preto ak sťažovateľka žalobu podala, nie je nariadenie neodkladného opatrenia dôvodné, keďže žalovaná je v nakladaní s predmetnými nehnuteľnosťami už obmedzená, pričom v prípade, ak si sťažovateľka svoju povinnosť nesplnila, neodkladné opatrenie zaniklo práve v dôsledku jej nečinnosti (bod 27 napadnutého uznesenia).

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej po opise skutkového stavu namieta, že krajský súd sa dopustil takého procesného excesu, ktorý zakladá zjavný rozpor s jej právom na spravodlivé súdne konanie. Krajský súd totiž svoj právny záver o neosvedčení naliehavého právneho záujmu na nariadení neodkladného opatrenia vyvodil

z mylného záveru, že v tej istej veci už neodkladné opatrenie nariadené bolo. Sťažovateľka zdôrazňuje, že uznesenie Okresného súdu Košice I č. k. 33 Cb 110/2019-11 z 20. decembra 2019 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 4 Cob 63/2020-16 zo 17. júla 2020, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie, sa však týka iných nehnuteľností (iného predmetu lízingu). Uvádza, že na predmetné uznesenia sa síce odvolávala v podanom odvolaní, avšak len s poukazom na princíp legitímnych očakávaní, pretože v skutkovo obdobných veciach okresný súd prijal diametrálne odlišné rozhodnutie, a to bez uvedenia relevantného dôvodu. Jadro argumentácie krajského súdu v napadnutom uznesení je tak podľa sťažovateľky založené na zásadnom pochybení, keď už vydané neodkladné opatrenie (vzťahujúce sa však na inú lízingovú zmluvu, a teda iný predmet lízingu) považoval za nariadené v prejednávanej veci. Uvedený exces krajského súdu spôsobil, že sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s odvolacou argumentáciou sťažovateľky uplatnenou proti uzneseniu okresného súdu a nemohol tak ani relevantne reagovať na jej odvoláciu námietku, že okresný súd v skutkovo mimoriadne podobnom spore sťažovateľky rozhodol diametrálne odlišne.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie krajského súdu

6. Krajský súd vo vyjadrení k prijatej ústavnej sťažnosti č. k. 1SprV/488/2021 z 27. júla 2021 akcentuje, že ústavná sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu o neodkladnom opatrení, ktorým sa mali len dočasne upraviť vzťahy medzi sporovými stranami s tým, že konečnú úpravu pomerov ponechala sťažovateľka na rozhodnutie súdu vo veci samej. Súčasne krajský súd zastáva názor, že sťažovateľka svojou argumentáciou evidentne polemizuje (len) so skutkovými zisteniami a právnymi závermi, a to na podklade tých istých dôvodov, ktoré uplatňovala už v konaní pred všeobecnými súdmi. Vo zvyšnej časti svojho vyjadrenia krajský súd poukazuje na rozhodnutia ústavného súdu týkajúce sa jeho prieskumu rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach. Zdôrazňuje, že vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu existujú iné účinné prostriedky nápravy, pričom sťažnostné námietky nemajú ústavnoprávny rozmer, preto je ústavná sťažnosť podľa názoru krajského súdu neopodstatnená.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby

7. Oznámením z 15. júla 2021 ústavný súd upovedomil žalovanú ako zúčastnenú osobu o podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľky (§ 126 zákona o ústavnom súde) a umožnil jej vyjadriť sa k nej v lehote 14 dní od doručenia upovedomenia.

7.1. Žalovaná vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 11. augusta 2021 opisuje okolnosti vzniku zmluvného vzťahu so sťažovateľkou, ktorý bol založený lízingovou zmluvou z 15. augusta 2008 uzatvorenou s právnou predchodkyňou sťažovateľky. Po tom čo žalovaná upozornila sťažovateľku na hrubé porušenie lízingovej zmluvy, vyfakturovala jej zmluvnú pokutu a úrok z omeškania v celkovej sume 111 573,97 eur, ktorú jej sťažovateľka ako lízingový nájomca uhradila 17. júna 2020, a súčasne vyzvala žalovanú na uzatvorenie kúpnej zmluvy. Žalovaná preto zaslala sťažovateľke návrh kúpnej zmluvy, so znením ktorej však sťažovateľka nesúhlasila a na výzvu žalovanej žiadnym spôsobom nereagovala. Napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým bolo

potvrdené uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia, vychádza podľa žalovanej zo správnych skutkových a právnych záverov, pretože sťažovateľka nepredložila konajúcim súdom jediný dôkaz, ktorý by odôvodňoval nariadenie neodkladného opatrenia. Žalovaná zvyrazňuje, že je to práve sťažovateľka, ktorá si voči nej dlhodobo neplnila svoje zmluvné povinnosti a zadarmo užívala predmet lízingu. Na základe uvedeného žalovaná navrhuje ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovieť. V závere poukazuje na uznesenie Okresného súdu Košice I č. k. 33 Cb 110/2019 z 20. decembra 2019 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 4 Cob 63/2020 zo 17. júla 2020, ktorým bolo návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovené. Predmetné rozhodnutia sú však podľa žalovanej založené na skutkových a právnych záveroch odporujúcich existujúcej zmluvnej dokumentácii medzi stranami sporu, pričom žalovaná 20. októbra 2020 podala proti danému uzneseniu odvolacieho súdu ústavnú sťažnosť.

III.3. Replika sťažovateľky

8. Sťažovateľka v replike doručenej ústavnému súdu 13. septembra 2021 vyjadruje nesúhlas s argumentmi prezentovanými krajským súdom, ako aj zúčastnenou osobou v ich vyjadreniach a v celom rozsahu zotrváva na dôvodoch obsiahnutých vo svojej ústavnej sťažnosti.

8.1. Vo vzťahu k vyjadreniu krajského súdu sťažovateľka tvrdí, že krajský súd len v abstraktnej rovine poukazuje na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa prípustnosti prieskumu rozhodnutí o neodkladných opatreniach, avšak žiadnym spôsobom nereaguje na jej podstatnú výhradu, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd nesprávne stotožnil dve odlišné konania. V dôsledku uvedeného pochybenia sa krajský súd vôbec nevysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami sťažovateľky. Krajský súd podľa sťažovateľky neuviedol vo vyjadrení žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybníť jej argumenty predostreté v ústavnej sťažnosti.

8.2. Podľa názoru sťažovateľky nemajú tvrdenia zúčastnenej osoby žiaden súvis s relevantnou argumentáciou sťažovateľky obsiahnutou v jej ústavnej sťažnosti, pričom zo strany zúčastnenej osoby ide len o hrubé zavádzanie, resp. uvádzanie nepravdivých tvrdení. Ani zúčastnená osoba sa pritom nevyjadrila k zásadnej námietke uplatnenej v ústavnej sťažnosti, ktorá sa týkala závažného pochybenia krajského súdu.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v tvrdení sťažovateľky o porušení jej základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo ako vecne správne potvrdené uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia.

10. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 19/02,

I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

11. Vzhľadom na povahu napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré je neodkladným opatrením, ústavný súd považuje za potrebné pripomenúť, že posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (m. m. I. ÚS 542/2020).

12. Bez ohľadu na uvedené však ústavný súd opakovane akcentuje, že aj v konaní o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

13. Do obsahu základného práva na spravodlivé konanie (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) pritom patrí aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Ústavný súd pritom stabilne judikuje, že všeobecný súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 402/08).

14. Úlohou ústavného súdu bolo v danej veci posúdiť, či v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia krajský súd napadnutým uznesením ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom rozhodol o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí jej návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia so zreteľom na odvolacie námietky, ktoré v ňom uplatnila.

15. Po zvážení sťažnostnej argumentácie sťažovateľky a oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu a ďalšími prílohami predloženými sťažovateľkou dospel ústavný súd k záveru, že ústavná sťažnosť je dôvodná.

16. Z predloženého odvolania sťažovateľky je zrejmé, že podstata jednej z jej zásadných odvolacích námietok spočívala v tvrdení, že v skutkovo obdobnej právnej veci týkajúcej sa tých istých strán sporu Okresný súd Košice I uznesením č. k. 33 Cb 110/2019 z 20. decembra 2019 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 4 Cob 63/2020 zo 17. júla 2020 návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovel a žalovanej zakázal až do právoplatného skončenia konania vo veci samej nakladať s tam bližšie konkretizovanými nehnuteľnosťami v jej vlastníctve a súčasne jej uložil povinnosť zdržať sa odstúpenia od zmluvy o nájme nehnuteľností s následnou možnosťou jej kúpy č. [REDAKOVANÉ] z 25. januára 2008. Sťažovateľka preto v podanom odvolaní namietala, že okresný súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, z akého dôvodu v predmetnej právnej veci rozhodol diametrálne odlišne, keď jej návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, čím zasiahol do jej legitímnych očakávaní.

17. Krajský súd v dôvodoch napadnutého uznesenia okrem strohého konštatovania absencie relevantnej právnej argumentácie sťažovateľky (bod 26 napadnutého uznesenia) svoj právny záver o nesplnení podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia odôvodnil len tým, že „vo veci tých istých účastníkov konania bolo voči žalovanému vydané súdom prvej inštancie pod č.k. 33Cb/110/2019-11 neodkladné opatrenie dňa 20.12.2019, ktorým bolo žalovanému zakázané nakladať s nehnuteľnosťami, ktoré majú byť predmetom tohto neodkladného opatrenia. Uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo potvrdené rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach č.k. 4Cob/63/2020-16 zo dňa 17.7.2020.“. Súčasne krajský súd konštatoval, že sťažovateľke bola v stanovenej lehote uložená povinnosť podať žalobu vo veci samej, preto ak sťažovateľka takú žalobu podala, nie je dôvod neodkladné opatrenie nariadiť, keďže žalovaná je obmedzená v nakladaní s nehnuteľnosťami v súlade s týmto uznesením, a ak sťažovateľka svoju povinnosť nespĺnila, neodkladné opatrenie zaniklo v dôsledku jej nečinnosti (bod 27 napadnutého uznesenia).

18. Takýto záver krajského súdu je nielenže zmätočný, ale je v rozpore so zisteným skutkovým stavom, preto je ústavne neudržateľný. Z návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia a uznesenia okresného súdu je totiž zrejmé, že sťažovateľka sa domáhala, aby súd uložil žalovanej zákaz nakladať s nehnuteľnosťami tvoriacimi predmet lízingu, evidovanými na [REDAKOVANÉ], vedenom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], teda s nehnuteľnosťami odlišnými, ako tomu bolo v konaní vedenom Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 33 Cb 110/2019. Ústavný súd preto musí prisvedčiť námietke sťažovateľky, že krajský súd mylne stotožnil dve samostatné súdne konania a ak svoju ťažiskovú argumentáciu o nesplnení podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia založil na skutočnosti, že žalovaná už je v dôsledku uznesenia Okresného súdu Košice I č. k. 33 Cb 110/2019 z 20. decembra 2019 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 4 Cob 63/2020 zo 17. júla 2020 obmedzená v nakladaní s nehnuteľnosťami, ktoré mali byť predmetom sťažovateľkou navrhovaného neodkladného opatrenia, je takýto záver nelogický, nezrozumiteľný a na právnu vec sťažovateľky celkom nepoužiteľný.

19. Odôvodnenie napadnutého uznesenia pritom žiadne ďalšie reakcie na podstatné výhrady sťažovateľky uplatnené v podanom odvolaní neposkytuje, preto ústavný súd zastáva názor, že okrem už uvedeného vážneho pochybenia krajský súd napadnuté uznesenie ani presvedčivo neodôvodnil, čo v konečnom dôsledku zakladá nepreskúmateľnosť a ústavnú neudržateľnosť ním vydaného rozhodnutia.

20. V závere ústavný súd dodáva, že ústavná sťažnosť zúčastnenej osoby proti uzneseniu krajského súdu č. k. 4 Cob 63/2020 zo 17. júla 2020 (potvrdzujúcemu uznesenie Okresného súdu Košice I č. k. 33 Cb 110/2019 z 20. decembra 2019), ktoré sa týkalo tých istých strán sporu, bola uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 341/2021 z 24. augusta 2021 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

21. Vzhľadom na to, že zistené pochybenia krajského súdu majú za následok porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

22. Ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľky na zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci krajskému súdu dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné, aby tomuto návrhu vyhovel (bod 2 výroku tohto nálezu). Krajský sud je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze, pričom jeho úlohou bude opätovne preskúmať odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu a účinne reagovať na všetky relevantné odvolacie námietky sťažovateľky.

23. Ústavný súd nevyhovel návrhu sťažovateľky na priznanie finančného zadosťučinenia v požadovanej sume 500 eur, pretože zrušením napadnutého uznesenia a vrátením veci krajskému súdu sa vytvoril priestor pre nápravu zásahu do označených práv sťažovateľky (bod 4 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

24. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania celkom v sume 460,90 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

25. Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [(ďalej len „vyhláška“); § 11 ods. 3, § 13a ods. 1] a sťažovateľke priznal odmenu za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2021 (prevzatie a príprava právneho zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) á 181,17 eur a dvakrát režijný paušál á 10,87 eur. Ústavný súd priznanú odmenu zvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), t. j. o sumu 76,82 eur, pretože právny zástupca sťažovateľky je platiteľom DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky).

26. Priznanú náhradu trov konania je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu